

"Anonym teaternovell" för
ungkarlar : komisk berättelse i
fyra kapitel

59 C Br.

Roma
Se.
(M
o)

1874

ANONYM TEATERNOVELL

FÖR

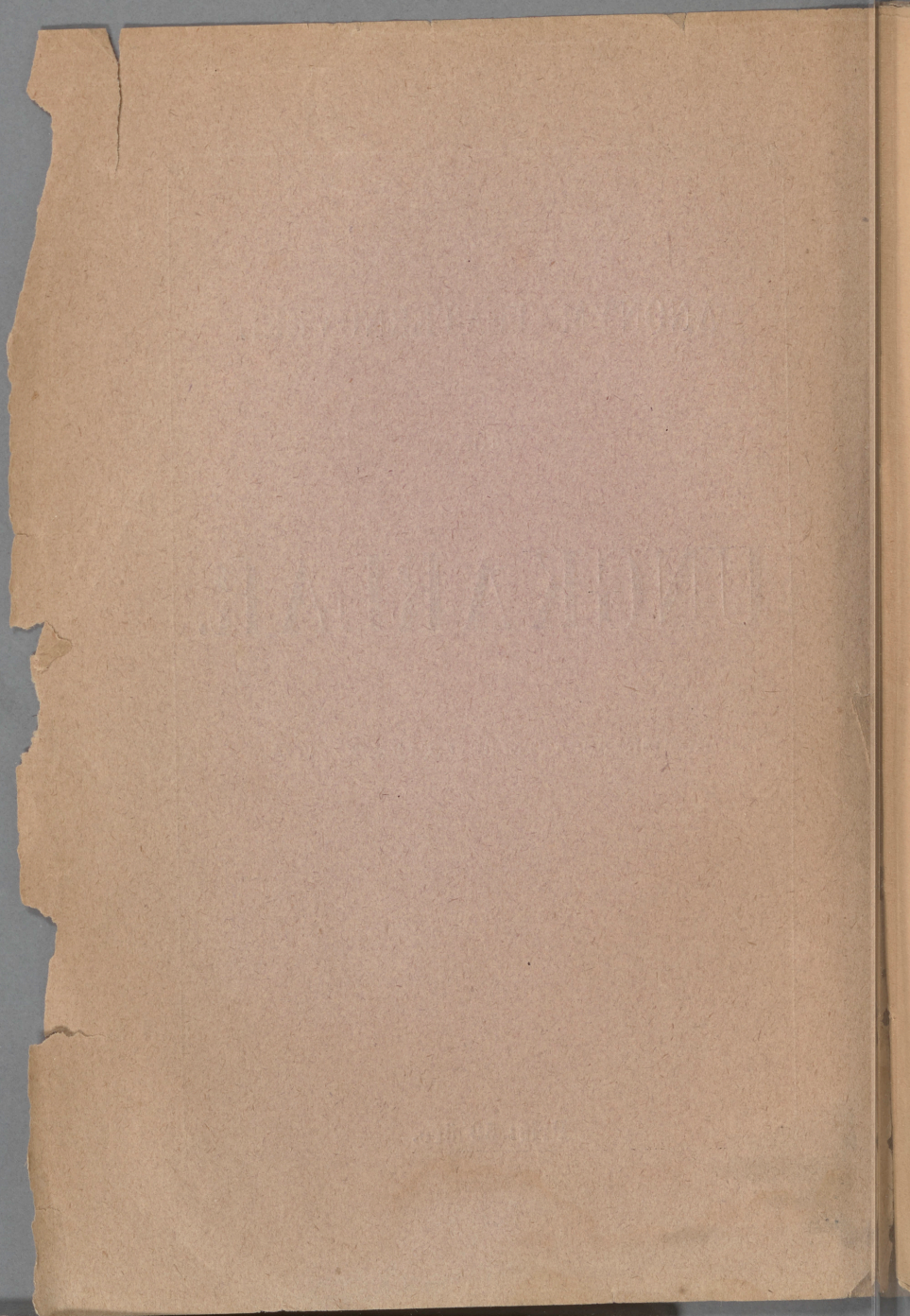
UNGKARLAR.

KOMISK BERÄTTELSE I FYRA KAPITEL.

Pris: 50 öre.

33
666

"ANONYM TEATERNOVELL"

FÖR

UNGKARLAR.

KOMISK BERÄTTELSE I FYRA KAPITEL.

STOCKHOLM, 1874.

TRYCKT HOS A. SWENSSON.

FÖRETAL.

Ödmjukaste tjenare mine Herrar! Jag har den äran att anspråkslöst presentera ett litet prof af den nya flygskriftsfabriken, som blifvit inrättad i hufvudstaden. Om Ni, mine ärade Herrar, intresseren Er för fabrikanten, så varen goda och köpen ett exemplar en och hvar. Duger det icke till något annat, så kan det med säkerhet användas vid tillfälle i det husliga lifvet. Mitt kontor är beläget öfver sjetten våningen på "Palinska huset". Jag rekommenderar mig nu i den ärade publikens ynnest och bevågenhet!

FÖRSTA KAPITLET.

För någon tid sedan satt i Blanchs café en eftermiddag ett gladt lag, bestående af några unga officerare och dito embetsmän under skämt och glam höjande sina glas vid ljudet af Offenbachs glada toner, som ännu mera eldade deras sinnen. »Hör du personifierade Adonis», utropade löjtnant L. till en af sina kamrater, löjtnant H. »du skall väl gå och se på Amalia Björks debut i afton och sitta på första bänken, så att du så mycket lättare kan få träda hennes hjerta på sabelklingan och låta det rosta fast tillsammans med alla de andra».

— »Det skall just du säga, som aldrig gör annat än slår efter aktriser och jemt och ständigt bjuder dem på soupéer, med dans efteråt, ja det vill säga bjröndans».

— »Om du vill försöka att vara qvick på ett giftigt sätt, så anhåller jag att du icke tar mig till skott-tafla», replikerade L., under det han tummade sina nyfödda mustascher.

— »Jag tror herrarne tala om skott-taflor, det hörs tydligt att ni äro militärer», yttrade en glad själ, häradshöfding N.

— »Bravo din gamla vitzmakare», inföll en annan, »du är dig alltid lik. Skål gossar! Jaså för tusan ni har druckit ut; nå det är då en anledning för mig att få fylla på. Hvilken af er är det som skall ha pojken?»

— »Den skall härads höfdingen ha», yttrade löjtnant H.

— »Hvarför det då?» blef svaret.

— »Derför att du icke kan åstadkomma någon!»

— »Hur vet du det?» frågade N.

— »Jo derför att du är alldeles för ful, för att någon qvinna skulle kunna tycka om dig!» svarade H.

— Ack kära bror! de fästa sig ej vid den skrofliga ytan; de söka hjertat.

— »Ja nog få de söka, och det till på köpet med ljus och lykta, om de skola finna hjerta hos en lagkarl», framgäspade en tjock och flegmatisk jägmästare, som förut icke haft sinne för något annat än pounschglaset.

— »Bravo! nu börjar tjocka Janne med sina filosofiska tendenser; tungans band är löst. Kypare hit med pounsch»!

— »Nej för tusan, inte får du requirera in mera! Du har varit wohltäter nästan hela tiden», yttrade härads höfdingen.

— »Var lugn, kära bror, jag requirerade endast».

— »Nu är det naturligtvis tjocka Janne som bjuder», svarade den lille godmodige och hittills opresenterade gradpasseraren A., som alltid spred glädje och trefnad i det lag, hvori han befann sig.

— »Nu är den sjetta halfbuteljen pounsch serverad; glasen stå islagna, färdiga att höjas för att gifva den gamla väl bekanta klangen ifrån sig. Skål vänner och bröder! vi dricka för Amalia Björks

framgång i afton; — hennes skönhet är en borgen för hennes lycka, utropade entusiastiskt A.»

— »Det kan lika väl vara en borgen för hennes undergång», inföll härads höfdingen.

— »Visst icke, — då känner du henne ej rätt; den flickan har bättre karakter än man tror. Hon är glad, men det är också alltsammans», svarade löjtnant L.

— »Det låter verkligen som om du skulle känna henne närmare. Jag vet likvisst att hela din bekantskap förskrifver sig från bjudningen hos kapten K** der ni spelade ett enda nummer à quatre mains tillsammans», yttrade löjtnant H. i en spetsig ton.

— »Jaså du vill kanske påstå, att du känner henne bättre, du som, oförskämndt nog, antastade henne en afton då hon gick från teatern, och presenterade dig på ett sätt, som skulle anstått en gesäll mot en piga och icke en officer vid ett af våra rangregementen».

— »Herr löjtnant, välj edra uttryck», skrek H. blodröd i ansigtet.

— »Min bästa bror löjtnant! Jag står vid, hvad jag sagt», svarade L. med-dämpad vrede.

— »Nej stopp nu!» utropade härads höfdingen. Skulle vännerna möjligtvis vara rivaler? annars kan jag icke fatta det här oupphörliga kifvet. Och om ni också det äro, så kan jag ändå icke förstå det; ty det är L., som (ursäkta att jag afbryter dig) alltid kastar sig öfver mina repliker då jag säger någonting.

— »Gör jag? tvärt om det är du, som —

— »Seså, höjen edra glas och sköljen ned det här lilla grollet er emellan; icke skall barndomsvänner, som vi äro allésammans, uppföra sig så mot hvarandra och till på köpet ni två, som äro kamrater», utropade härads höfdingen i en öm och vän-skaplig ton. »Kamrater sad' du»!

— »Något kamratskap finns numera ej inom mi-litärkorpsen. Det var fordöm, då det gällde att slåss för fosterland och ära. Nu, i dessa vekliga tider, är den alltid den största hjälten, som bäst förstår att slå det täcka könet med häpnad; och vill man få en stjerna mera på kragen, så är rätta sättet att vara mjuk i ryggen som en katt. Sådan är krigarens lö-sen i våra dagar! Jag ångrar heller ingenting så bittert som den dag, då jag lät kläda på mig det här lysande eländet, men det var min mor, (Gud fröjde själen der hon ligger) som var så förtjust, att få se sin son insmidd i guldbojor. Hon tänkte icke då på hur smärtsamt det skall kännas för en yng-ling med själfständig karakter, att stum behöfva svälja ned den ena förolämpningen efter den andra, men man får vara en stum hund så länge, tills ut-nämningen ger en tillåtelse att skälla! yttrade L. i en mera än vanligt allvarsam ton.

— »Det här borde rapporteras till högre ort», mumlade H. emellan tänderna och vände sig sedan till L., i det han höjde sitt glas och utropade »skål bror L.», för din själfständiga karakter.

— »Tack du, det är väl uppriktigt menadt» frågade L. lakoniskt?

— »Parole d'honneur» svarade H.

— »Ja lika uppriktig är du mot mig nu, som munkarna mot Påfven», tänkte L. och tömde sitt glas.

— »Skål, vännen L. Det skall du ta mig f-n hafva ett hipp hurra för! hi—

— »Tyst för f-n Jannel! vi äro ju i Blancchs café och här får du icke föra något skoj. Vi äro nog observerade förut, tillade A. och höll sin hand för munnen på jägmästaren, som fortfarande ville höja sin thordönsstämma.

— »Om vännerna vilja som jag, så tömma vi våra glas och gå någonstädes, der vi kunna få ett piano-rum, så äro vi mera ogenerade», yttrade vår lille gradpasserare, som kände på hvilket sätt han lättast skulle få dem opp i gasken, (som det heter på ungarlsspråk).

— »Sagdt och gjordt!» det göra vi instämde alla. Men hvart skola vi gå? Till femtifemman? frågades det.

— »Nej för f-n, der är fullt af teknologer och dem vill jag ej råka ut för, så tidigt på e. m., ty då sitta de och se tråkiga ut och fundera bara på Perpetuum mobile och solmaskiner».

— »Nej vi gå till det gamla vanliga gaskstället Rosenbad. Det har kommit dit två unga vackra flickor, skall jag säga; dem drack jag brorskål med i dag på f. m., då jag var der och blandade. Det

är alltid bra att stå väl i vantarna hos schweitzerinymferna, om man någon gång skulle vilja sitta öfver en timme, sedan de ha stängt.

— »Jo jo, bror A. han är alla schweitzeriflickors förklarade gunstling», yttrade H., i det han såg på sitt ur. »Kl. är half 5, vi ha således två timmar på oss, innan vi gå på spektis». »På spektis ja»!

— »Vi skola väl för f-n skaffa oss biljetter först, om vi skola gå», utropade häradshöfdingen. Eftersom vi äro fyra, föreslår jag att vi ta en avantscen», fortfor han, »ty vännen H. har ju redan köpt biljett».

— »Ja, en avantscen skola vi ha»!

— »Då skickar jag genast ett stadsbud efter biljetten», svarade häradshöfdingen, i det han lmnade caféet.

ANDRA KAPITLET.

Nu äro bröderna samlade i pianorummet på schweitzeriet Rosenbad. Vänskapsandan tyckes der vara mindre delad. Vår lilla glada gradpasserare sitter redan vid pianot och slår sina ackorder.

— »Bravo, bravissimo! skål för vännen A. och hans fingerfärdighet. Det syns ta mig f-n inte, att du så nyligen har lemnat Carlberg; ty der brukar man blifva stel i fingrarna, som en jernbärare; skål för vännen A., lät oss dricka på vårt gamla ynglingamanér, i tre tempo — för vänskap, trohet och botten upp. Sedan sjunger bror A. någon munter

visa för oss», yttrade löjtnant L. som hittills fört talan.

— »Ja jag skall sjunga en visa för er, som jag till och med sjelf har skrivit».

— »Nå, det skall blifva utomordentligt roligt att få höra en poetisk utgjutelse af bror A.», hördes från alla håll med åtföljande skrattsalfvor.

— »Ni tror kanske icke att jag kan vara poetisk?» svarade A. i det han slog några melodiosa ackorder på pianot.

— »Jo Gud bevars! vi se kanske i dig en annan Braun», blef det enhälliga svaret.

— »Tack skall ni ha för edra suppositioner», inföll A., i det han började att sjunga.

»Nu har man krossat tvångets ok

Och man är glad och nöjd.

Tack vare hufvu't och vår bok,

Som skänkt oss denna fröjd.

Nu är man icke mer som förr,

En fånge född på stat,

Ty öppen står ju glädjens dörr,

Hos hvarje ung kamrat :::

En titel har man också fått,

Man löjtnant kallas jemt,

Och tjusar nu i stort och smått,

Fast ofta blott på skämt.

Och bäddar mången liljas graf,

Ty lungsot blir det af,

Och läkaren förtjenar bra,
Uppå löjtnanterna :||:

Se'n köpas svarta tyger ock,
Af pappa, i parti,
Förty familjens hela flock
Skall klä' sig deruti.
Och det blir stök och det blir spring,
På alla gator kring
Och krämarna förtjena bra,
Uppå löjtnanterna :||:

— »Nu kommer det en vers för dig», yttrade
A. och vände sig småleende mot löjtnant H.

Man till teatern också går,
Prestinnor der man ser,
Och hjertat, himmel hvad det slår,
För dem allt mer och mer,
Det går så långt att man blir claque,
Åt glada Offenbach —

En skallande skrattsalfva höjdes vid dessa or-
den af hans vänner, som med spänd uppmärksamhet
hade lyssnat till hvarje rad.

— »Teatern den går sedan bra,
Blott för löjtnanterna :||: —

Fortsatte A. med leende min.

— På »Rydberg» äter man soupée
Och dricker viner till,
Blott för att muntra herr Cadier,
Som gerna muntras vill —

— »Och på sin plats det också är,
Att lufta undan der,
Ty lilla fröken blifvit kär,
Uti en militär :||:

— »Bravo, bravissimo!» skrek vår tjocka jägmästare, så att fönsterrutorna skallrade. »Det var det bästa jag har hört på länge. Du borde skrifva verserna till fäderneslandets träsnitt.

— »Hvar för det då?» frågade A.

— »Derför att du har anlag att gå in på personligheter», svarade tjocka Janne, som vi hädanefter vilja kalla honom, och som sken liksom solen i Profeten.

— »Nej hör på Janne! jag tror att han också börjar blifva giftig», yttrade A. storskrattande och de öfriga gjorde honom sällskap utom Janne, som nu blifvit allvarsam och såg ut som salig dumbom. Han funderade på en ännu qvickare replik, men den sitter qvar i halsen ännu och under tiden hinner A. att sjunga sista strofen på sin visa.

»Hos Kaeding gör man ock visit,
Ty lejon är man jemt
Och tar sin rock uppå kredit,
Fast det är dock på skämt.
Och blott för skämtet billigt är,
Man gerna skämta plär.
Men hans affär den går ej bra
Blott för löjtnanterna. :||:

Janne har ännu ej fått fram sin qvickhet, utan tar i stället och sköljer ned den med ett glas pounsch.

— »Tack skall du ha bror A.,

Visan var bra,

Det tycker ja,

Jag den vill ha!»! utropade L.

— »Jag tror att du också har blifvit poetisk»,
yttrade häradshöfdingen, i det han vände sig til L.

— »Ja gudagnistan smittar», svarade A. i en
glädlig ton.

— »Ja jag är mera poetisk än ni tror, jag känner
det höga och sköna, fast jag icke kan gifva
dessa mina känslor luft uti ord; jag älskar all konst,
men mest den dramatiska».

— »Och aktriserna framför allt», inföll vår lille
glade gradpasserare, i det han klappade L. på axeln.

— »Se så! låt mig vara», svarade L. med låtsad
vrede. »Nu var jag poetiskt stämd. Nu sväfvade
min själ i höjden och inandades det renaste
doft af poesiens skönaste blomster. Men genast
skulle du draga ned mig i den gallbemängda prosan»,
deklamerade L. med falsk pathos och slutade
med en stor operagest.

— »Hvad är det du pratar? är det prosaiskt att
älska aktriser? Nej min bror, då har du missuppfattat
den dramatiska konsten, invände A., i det han
omfamnade sin vän.

— »Ja det är omöjligt att blifva ond på dig,
just därför att det ej är något ondt i dig», yttrade
L.

— »Men nu skall du låta oss höra en sång
igen».

— »Ja en visa till skall du sjunga bror A., blef det enhälliga utropet, sjelfva Janne skrek med entusiasm, efter en utaf A—s snillefoster.

— »Ja jag skall sjunga för er, så länge min hals kan gifva en ton ifrån sig», utropade A., i det han tömde sitt glas, satte sig ned vid pianot och började sjunga följande sång:

»Låt oss klinga, låt oss dricka!

Tills vår bägare blir tom.

Tömmom den för hvarje flicka,

Som har qvar sin jungfrudom.

Ha ha! Ha ha ha ha!

»Begär inga omöjligheter» framflåsade vår tjocka jägmästare.

— »Bravo!» skrek A. och sprang upp från pianot; här ha vi tjocka Jannes andra qvickhet. Den måste vi dricka för, snillen skola uppmuntras.

— »Skål Janne!» skreks det öfver lag, — han höll på att svälja ned hela pounschglaset af pur förtjusning.

— »Mera sång!» ropades det återigen från alla håll.

— »Ja men ni skola skratta med i refrängen», genmålde A.

— »Ja vi skola skratta af alla krafter».

— »Du slutade med att vi skola dricka en skål, för den jungfru, som har haft sin jungfrudom», inföll Janne och framkallade en ny skrattsalfva.

Törsta får ni mina vänner,

Om jag ej misstagit mig.

Af de flickor, som jag känner
Ingen jungfru känner mig. :||:

Låt oss därför heldre dricka,
För hvar ung och dygdig fru
Som har varit glad som flicka,
Men som blifvit hygglig nu.

Efter sången frambragte L. en skål i varma ordalag för den blifvande »Braun». Den besvarades utaf A., i det han improviserade följande:

»Ditt namn i häfden ristadt står,
Du yngling stolt i hågen,
Men glöm ej bort, hvart helst du går,
Den man som spände bågen,
Mot fienden i stridens larm
Der, som heta kulor hven,
Han stod med höjd och blottad barm
Mot tio! han stred allen'. —
Då fick han ärans lagerkrans,
Adlad blef han också der.
Från hans stridssköld har du din glans
Låt se! att värdigt du den bär.

— »Tack bror A.! jag skall försöka», svarade L. — »Var det improviseradt, så var det bra», yttrade härads höfdingen, i det de höjde sina glas.

— »Ja skål för A. och hans poetiska källa! måtte den komma att flöda ymnigt, i en framtid och icke torka bort under kasken», yttrade löjtnant H., i det de tömde sina glas.

Kl. slår half 7, vännerna bege sig nu i väg till teatern och komma öfverens om, att bjuda några af de yngre aktriserna på soupée efter spektaklets slut.

TREDJE KAPITLET.

Dörrarna till teatersalongen äro öppnade, publiken strömmar in från alla håll.

— »Det blir fullt hus i afton», glädde sig teaterdirektören, som stod vid rideauhålet och såg med förtjusning på den kommande publiken, ty han tänkte med detsamma på de kommande kronorna, som biljettförsäljerskan några timmar sednare skulle kröna honom med.

— »Det är märkvärdigt — debutanter dra nästan alltid fullt hus (om de också ha debuterat förut, som aktören »Gaspard» säger i debutanten och hennes far). Min lilla debutant för i afton har redan gjordt sig populär för sina statister. Hvad skall det då icke blifva, när hon nu börjar att spela hufvudroller, jag är tvungen att sätta en vaktmästare vid logedörren, som förbjuda ungherrarna att skicka in konfekt. Hon har som statist fått ända till tio skålpund på kvällen och nu när hon börjar att spela roller, så skickas det väl upp hela konditoriet. Det är icke nog att hon förstör sig sjelf, hon kan också förderfva hela min öfriga dampersonal. Det skulle bara fattas, att de fingo sockersjukan hela sällskapet; nog blefvo de söta då alltid och jag fick göra

cession på kuppen; om jag icke blef tvingad till något ännu gräsligare» — yttrade teaterdirektören och gjorde en grimace i det han avanserade upp i herrarnes klädloge. — Löjtnant H. har intagit sin vanliga plats å parkett och står stödd med ryggen mot orchesterbarieren. Han höjer sin kikare då och då, i det han konverserar på ögonspråket med en och annan blygsam tärna, som rodnande slår ned sin blick då mamma eller tante observerar hennes oförsigtighet. — Vännerna äro nu samlade i avant-scenen och vexla en och annan lustig replik öfver H:s stora tjusareförmåga. Bjudningsbiljetten till flickorna är redan insänd. Gynnsamt svar har kommit tillbaka. Bud är återigen skickadt till »Bährs villa» på Djurgården, för att beställa en finare soupée för nio personer. Hundra krischan går igen, men hvad gör man ej för kärleken, ljöd en inre stämma hos löjtnant H., som på samma gång drömde sig vara en pascha midt i ett harem. Nu pinglade regissörens klocka för andra gången, ouverturen spelades upp. Våra prestinnor kommo hastigt springande fram på scenen, täflande om hvem som först skulle få komma till rideauhålet och beundra sina liberala vänner, som de väntade sig så mycket godt utaf under aftonens lopp.

— »Ack se der sitter den söta gossen», framkutrade den ena lilla dufvan, fröken Oktonia M., som först hann fram till målet». Jag är färdig att smälta bort för hans glödande blickar».

— »Der är icke mycket att smälta på, hon är ju ett formligt skelett», hviskade de andra tre sins emellan.

— »Ja hon har sitt vackra hufvud att tacka för att hon får vara med», yttrade fröken Charlotte C.

— »Ja något annat fångslande har hon visst icke», inföll fröken Amalia B.

— »Åjo, en sak till har hon, men den talar jag icke om», utropade fröken Martha, svängande om på klacken. I detsamma hördes regissören slå i hop händerna och ropa »plats». De sista tonerna af ouverturen dogo bort och ridån gick upp.

Man gaf den aftonen Lecoqs Theblomma. Vår gamla theblomma, som har doftat på alla våra förstadsteatrar och det med stor framgång. Fröken Amalia Björk debuterade just i titelroln; då hon gjorde sin första entrée mottogs hon af en skallande applåd. Ungherrarna sparade inte stöfvelklackarna ej heller fingerspetsarne. Löjtnant H. applåderade så att båda hans karna sprack och tjocka Janne höll på att spricka af skratt, då han observerade sin väns missöde. På teatern gick allting jemnt och bra, ända till den scenen, då Cesarine för Dunca-Schin anklagar att hans dotter Theblomma stängt sig inne i hennes mans rum, som föreställes vara i en paviljong på venster sida.

Dunca-Schin slår häftigt upp dörrarna till paviljongen; griper sin dotter om armen och förer henne hastigt in på scenen. Men o himmel! hvil-

ket missöde; han presenterar i stället hennes påkläderska (en gammal gumma på 60 år). Hon stretade visserligen emot, men skådespelaren var när-synt och observerade icke sitt misstag, förr än han fått gumman ett par alnar in på scenen och en skallande applåd utbröt, gumman försvann hastigt bakom en kuliss och den verkliga theblomman inställde sig lika hastigt och spelet fortgick under munter sinnesstämning till aktens slut. Under entreakten fördes en liflig konversation i damernas klädloge. Vi vilja uppehålla oss der en liten stund och lyssna till våra glädtiga prestinnors repliker.

— »Vet ni flickor, det skall blifva riktigt roligt att komma ut och lufta på sig litet i afton. Det är så länge sedan vi voro ute nu» yttrade Amalia B.

— »Ja det är sannt du, vi hafva icke varit ute på tre qvällar», svarade fröken Martha.

— »Ja jag håller riktigt på att »tungusna till» nu, ty att vara liflig och glad det är till en stor del en vana, det så väl som allt annat» inföll fröken Oktonia M.

— »Ni får ursäkta mig att jag icke följer med i afton» invände Charlotte C. i en impertinent ton.

— »Hvarför det då»? frågades det.

— »Derföre att jag icke finner något nöje att vara med».

— »Seså der ja, nu lider hon utaf lefversjukan igen» utropade Amalia B. och såg skalkaktigt öf-

ver spegeln på sina två kamrater, som suto midt emot.

— »Lefversjukan, hvad menar du med det?»

— »Åh kors, bjudningsbiljetten gick dig väl i magen derföre att den icke var adresserad till dig, men jag skall säga dig, det är icke alltid man smeker barnet för ammans skull».

— »Den der bilden var charmant på min ära, ty nog kan man ställa dig under samma kategori som en amma», invände fröken Charlotte C. i en spetsig ton.

— »Jag får upplysa dig om att svinhugg går tillbaka!» utropade Amalia B. i det hon blef afbruten af en knackning på logedörren. En teatervaktmästare infann sig nära nog öfverlastad med konfektpåsar, blomsterbuketter och bjudningsbiljetter. Våra små så kallade prestinnor sprungo honom till mötes, precis som dufvorna, när de observera sin fodermarsk, som kommer för att liberalt strö ärter ikring sig åt de stackars små. Men hvilket missöde — minnet hade svikit vår vaktmästare. Han hade glömt från hvilka han skulle helsa och åt hvilka han skulle öfverlemna alla dessa söta och doftande saker. En häftig strid uppstod; med biljetterna var det ingen fara, ty der hade man adresserna att gå efter. Men hvilka voro de väl, som hade sändt alla dessa biljetter? Jo de hade sina egare från alla möjliga samhällsklasser. Från den obetydligaste kontorist och sedan grad för grad mot höjden — ja till och med individer af diplomatiska

korpsen hade insändt en epistel, som tolkade idel kärlek och löfte om soupée. Hvilka utaf damerna voro det väl, som denna mångfaldiga hyllning var riktad emot? — det var icke alla. Nej, det var endast de fyra, som redan äro presenterade. Mine värde läsare tro kanske att det är verkliga aktriser som det talas om? Nej det är endast statister; sådana som då och då någongång hafva en replik att säga, sådana som lefva endast för koketteriet, som icke en gång hafva en aflägsen aning om hvad ordet dramatisk konst innebär. De hafva säkerligen aldrig egnat en tanke deråt. Aldrig hafva de känt sitt hjerta klappa för det ädla och sanna. De hafva gifvit sig till teatern för att så mycket lättare kunna blifva exponerade och med ett och annat tillkrångladt konstgrepp söka tjusa till en viss enfaldig publik, som, beklagligt nog, icke går till teatern för att njuta af konsten, utan för att se på vackra fötter och hvad de mera kunna snappa upp.

En verklig aktris — hon älskar sin konst, hon lefver endast för den och hon finner allt — i den. En sann Thalias dotter kan icke och vill icke göra sin gudomliga moder den sorgen, att vara henne ovärdig, den kärlek och de rika skatter som hon af försynen blifvit anförtrodd. — I unga »konstnärer» och »konstnärinnor», som utaf ren kärlek för det sanna och höga inträdt i Thalias tjenst för att idka den största och ädlaste konst vi ega, arbeten af hela eder själ, nedlägggen alla edra krafter i och för den; ty I ha'n ju ändå offrat edert lif på kon-

stens altare! Låt se att offerflamman stiger högt — så högt att hela världen tjasas af dess glans! Menskligheten skall lagerkröna edra mödor! Låten icke edert intresse för konsten slappas derföre att I få'n små roller att utföra, ty då I hafven lärt er att lösa ett litet parti väl — så är snart det större i antågande, såvida det finnes en regissör, som med vakande öga vårdar de späda plantorna i konstens lustgård. Gör han icke detta — så ve honom! Ursäkta, värde läsare, att vi gjort en liten utflygt; vi återtaga nu tråden och fortsätta berättelsen. Regissörens klocka ljud, publiken samlades åter i salongen. Våra hjeltar hade under entreakten varit inne i foyern och läskat sina tungor. De jublade öfver qvällens stundande fröjder. — Spektaklet var slut, publiken aflägsnade sig. Trogen sin vana, stod den så kallade patrullen kvar, nemligen tio à femton unga män, som man för hvarje afton ser uppställda i långa rader utanför teatern, väntande för att medelst en blick få säga godnatt åt de små förtjuserskorna, som under aftonens lopp så väl förstått sig på att tillskansa sig en väldig handklappning. Såsom ersättning derför hafva kanske de stackars riddrarne fått en lika häftig hjertklappning tillbaka. Men ordspråket säger ju, otack är världens lön. — Vid uppgången till scenen väntade våra fem vänner med tvenne hyrkusk-equipager. Tjocka Janne har blifvit öfvertalad att sitta på kuskbocken.

— »Jag behöfver icke göra några bockar för det!» yttrade han förtjust öfver att kommit ihåg en gammal witz.

Klockan slog half 11; i det samma hördes längst inifrån gården ett lifligt skratt. En sekund sednare såg man fyra verkliga teaterprinsessor med långa släp, fladdrande lockar, sminkade läppar och kor-kade ögonbryn, men framför allt eldiga blickar, ty passionernas härjningar hade ännu icke hunnit fördunkla dess glans.

Förtjusande voro de och våra kavaljerer voro ej mindre förtjusta öfver den välvilja de hade be-visitat dem genom att antaga deras invitation. Några glädtiga repliker vexlades herrskapet emellan, under det att våra små sylphider sväfvade upp i vagnen för att promenera till Djurgården. Damer-nas equipage stod således färdigt att försvinna, kusken väntade endast på den gamla välbekanta lösen »kör!» Den gafs och vagnen rullade i väg; nu återstod endast att hala upp tjocka Janne på kuskbocken, men detta gick dock icke så lätt. Efter stora ansträngningar nådde han ändå sin upphöjda plats. Någon utaf vännerna påstod att han såg ut som en upphängd fläskhökare.

— »Jag tycker att han ser ut som en kalkon på ett omnibustak».

— »Det var icke snällt sagdt; vill ni likna vännen Janne vid en kalkon, som är fågelslägtets förklarade dumbom» invände A. — I detsamma hördes en väldig pisksmäll och equipaget försvann.

FJERDE KAPITLET.

Några minuter sednare såg man samma vagn hastigt rulla öfver Nybron. Då den passerade öfver Hamngatans trottoar, afbröts hjulaxeln, som uppbar den främre delen af vagnen. Tjocka Janne fick en så våldsam stöt, att han flög framstupa ned på hästryggen och der låg han stum och orörlig en god stund, tills han af sina vänner blef nedhjelpt. Situationen var obeskriflig, den kan således icke beskrivas. Kusken utropade i förtviflan — »Herre ni var för tung, ni skall köpa en ny axel». Janne förblef fortfarande stum och kunde icke få ett ord öfver sina läppar.

— »Kusk, kör hem och skicka räkning till mig i morgon», skrek H. förargad. Här måste fattas ett raskt beslut. Der ha vi en hyrkuskskylt, låt oss skynda in och beställa en ny vagn.

— »Ja tag icke någon gammal, för då åker jag förbanna mig icke på kuskbocken längre!» framstammade Janne, i det att de försvunno i porten. Tio minuter sednare voro våra vänner åter igen på väg mot Djurgården. Soupéarrangören på »Bährs villa» gick oroligt fram och åter på balkongen. Han behöfde vara ute i friska luften, ty han svettades svårigen vid tanken på sin oförsigtighet att ha serverat en dyrbar soupée, endast på ett stadsbuds requisition.

— »Tänk! om jag är utsatt för drift», yttrade han och drog en djup suck.

— »Jag vore värdig att gå här ute på balkongen hela natten och deklamera »sjelfmördaren» af Nyblom».

»En yngling går bland menskohvimlets skara med tusen gömda» — hipp hurra, der komma de! Hanna! fort upp i våningen och släpp på gasen.

Klockan slog half tolf, just då våra vänner stego ur vagnen. Källarmästarn stod som en sprättbåge på trappan och välkomnade sina gäster.

— »Ha damerna varit otåliga?» frågade H. — Hvilka damer?

— »Damerna, som anlände för en stund sedan».

— »Om förlåtelse herr löjtnant, jag har icke sett till några damer!»

— »Seså för f-n, nu skall man få se att den der döfva kuskdrummeln har hört fel och kört till ett annat ställe. Opp i gasken gossar! vi få fara bort till Franska värdshuset och höra om de äro der».

— »Jo det här var skönt, skola vi nu fara omkring hela Djurgården och söka dem. Jag är hungrig så att det skriker i magen på mig. Det är riktiga falsett-toner».

— »Nej det här låter betänkligt, du har väl icke pluggat i dig för mycket af »Qvinnans hafvande tillstånd»?

— »Skall det vara qvickt det der, så får jag fråga dig, om du har slutat med osedligheten i hufvudstaden ännu?»

— »Bravo gossar! jag tror att ni börja att gaska upp er», yttrade härads höfdingen, som under hela vägen varit tystlåten som en brandvakt.

— »Se här ha vi» Franska värdshuset»! Stopp»! Janne håll i tömmarna medan kusken springer in och hör efter om de äro här!

— »Bed någon utaf mamsellerna komma ut, så få vi sjelfva tala vid dem»! Några sekunder sednare såg man en utaf schweitzerinymferna komma ut-trippande med en blindlykta i handen. Hon ville eklärera sina nykomna gäster och se, om det möjligen vore något att förtjena på.

— »God afton min engel! Var god och säg oss, om det finnes några damer härinne, som vänta på kavaljerer?

— »Åjo det kan väl hända»!

— »Nå hvar äro de då»?

— »På schweitzeriet förstås»!

— »Hvad f-n göra de der»?

— »Servera naturligtvis»!

— »Nej, nej! Jag menar, om det är några främmande damer, som hafva kommit hit för en half timma sedan».

— »Jaså, herrarna äro nog oförskända och begära, att en hygglig flicka skall springa ut midt i natten och förkyla sig, bara för att det faller herrarne in, att fråga efter sådana der dåliga fruntimmer, som äro ute om nätterna och soupera, fy t—n».

— »Dra åt fanders, söta barn!» skrek tjocka Janne från kuskbocken, i det att de vände om och körde upp till Hasselbacken, för att göra samma fråga. Men äfven der erhöilo de ett nekande svar.

— »Dra åt fanders, tjocka barn!» skrek Janne åt en stor fet köksa, som upplyste dem om, att några qvinliga gäster ej funnos der vid den tiden på natten, ty klockan slog i detsamma en kvart öfver 12. Våra vänner begåfvo sig åter ut på recognosering.

— »Jo, nog ha vi roligt, alltid! Man lider af hungerns tärande qual och dessa fördubblas tusenfalt, vid tanken på att det finnes en läcker soupée, som väntar oss derborta. I stället skall man flaxa i väg, från det ena stället till det andra, för att söka!»

— »Ja, men tanken på flickorna», invände A. — »Nej jag tänker på soupén, den smakar f-n så mycket bättre, när man är hungrig», svarade härads-höfdingen, som egentligen sjöng klagosången.

— »Ja det hjälper inga böner. Flickorna skola vi ha reda på, om vi också skola fara hela natten. Sist söka vi dem på Djurgårdsbrunn», yttrade löjtnant H. — »Det vore väl f-n, om vi icke skulle få någon glädje för våra depenser». — En kvarts timma sednare, såg man ett elegant equipage stanna utanför schweitzeriet Bellmansro. Tvenne eleganta unga män stiga ur vagnen och avansera hastigt upp på verandan till schweitzeriet; på deras resonnement kunde man höra, att de kommo direkte från Djurgårdsbrunn. — »Det är en kolossal otur vi ha i af-

ton», invände en utaf dem, i det han knackade på fönsterluckan. — »Ja, f-n kunde icke drömma sig till, att det skulle vara bal derute och till på köpet »pigbal».

— »Det skulle bara ha fattats, att våra små damer hade råkat ut för sina egna jungfrur. Knackningen tyckes icke besvaras här, vi skola försöka, om vi kunna komma in bakvägen». En sekund sednare infunno sig våra vänner, som nu voro på väg till Djurgårdsbrunn. Kusken stannade utan tillsägelse; han anade, att det var just det sällskap, som hans passagerare sökte.

Löjtnant H. sprang hastigt ur vagnen och ryckte upp dörren till den andra; men hvilken upptäckt! — Han igenkände, under deras mystiska slöjor, tvenne unga fruar, tillhörande den högre grosshandels-societeten. Sjelf var han den, som alltid var välkommen i deras salonger. Återseendet var således allt utom angenämt. Två sekunder sednare satt H. åter i sin vagn och fortsatte färden flat som en flundra. Hans vänner höllo på att dö af nyfikenhet, ty de sågo tydligen att H. hade gjort någon ovanlig observation. Männerna voro ute på affärsresor och fruarna reste i små kärleksaffärer, ty qvinnan är icke mera en slafvinna heter det. Hon är ett fritt väsende! Hon vill också i sin ringa mån bidraga till familjelifvets verkliga fröjder och frodande välsignelse, och det kan hon sin man förutan skänka lefvande bevis på. Man får se bilder ur Stockholmlifvet, sådana som den lifvigaste fan-

tasi ej kan föda; om man lyfter slöjan, som betäcker dess nakenhet, skall man med fasa rygga till baka, för de skräckfulla gestalter, som då visa sig för ens blick. Ofrivilligt höjer man då en suck och begifver sig i väg till sitt lugna tjäll, i fall att man har något sådant. — Klockan slog tre qvart på ett, då våra vänner körde in på gården till Djurgårdsbrunn. Man såg hela våningen upplyst.

— »Här måste vara en storartad fest, det är ekläreradt på kungligt manér, som det begagnas nu för tiden», yttrade härads höfdingen.

— »Nå ja, hvarifrån skall nationen hemta intelligensens glans, om icke från konungens salar?» inföll en annan.

— »Ja, men f-n så luftigt är det, om gasen skall spela hufvudrolen», invände en tredje.

Innan vi släppa in våra vänner, i den så kallade festivitetsvåningen å utvårdshuset Djurgårdsbrunn, vilja vi försöka beskrifva det sällskapslif, som der existerade.

Man såg en utvald samling af skinande så kallade »kastrullkommendanter», som svängde fram i valsen, presist som våra omnibussar under yrväder. Längst fram i salen, satt en mer än försupen pianist och dunkade piano. Han såg ut som en fallen storhet, sedan »Odeons» fröjdefulla tider. Kavaljererna härstammade från bryggarkärrornas kuskboccar, verkstadsborden och kasernerna. Balens hjeltar representerades till ock med utaf en och annan fläskhökare-elev. Hjeltinnorna deremot skiljde sig

betydligt från de öfriga så kallade damerna, åtminstone hvad toaletten angick. Man såg fyra stycken med långa släp och uringade klädningslif, ja till och med bara armar, som förgäfvos sökte dölja sig under en nära nog osynlig gazebeklädnad. Från deras anletsdrag afspeglade sig allt utom glädje och förnöjelse.

— »Men hur länge tänka ni hålla oss kvar här?» skreko alla fyra i chorus och stampade i golvet, samt fräste som utblåsningskranarna på ett lokomotiv.

— »Om ni icke öppnar för oss, så skicka vi efter polis».

— »Jo vi skola släppa ut er på ett vilkor — och det är, att ni dansar en française till».

— »Ja i herrans namn, låt oss dansa, så att vi slippa ifrån de der knölarna», kuttrade de små vilsekomna dufvorna sig emellan. Musiken spelade upp och dansen började. Men o himmel! — hvilka figuréer! En genremålare skulle bestämt hafva betalat tusentals rdr för denna komiska anblick. Den eleganta fröken C. hade fått till vis-à-vis en hårdhänt kopparslagaregesäll, som dansade ungefär som en tam björn; han hade också ramar som en sådan. Hans dam var en tjock och välmående köksa, som rörde sig i dansen, presist som Riddarholmskyrkans tornspira under storm. Lilla fröken C:s egen kavaljer, var ej heller af den klena sorten. Hon var blå i ansigtet utaf ilska; hennes armar och händer skiftade i samma färgton, till följd af de hårdhända

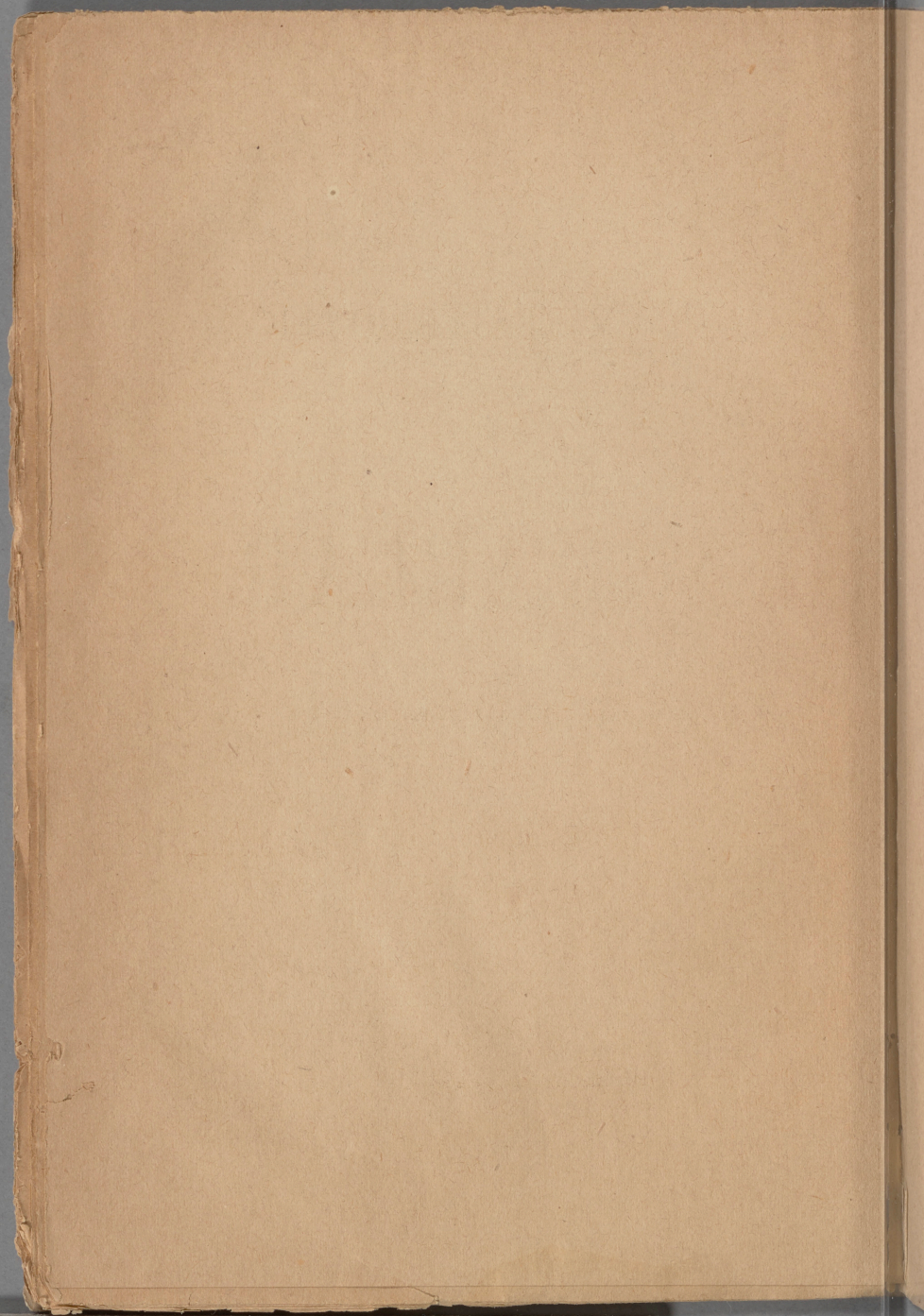
kavaljerernas omfamningar, som hon under dansen måste underkasta sig.

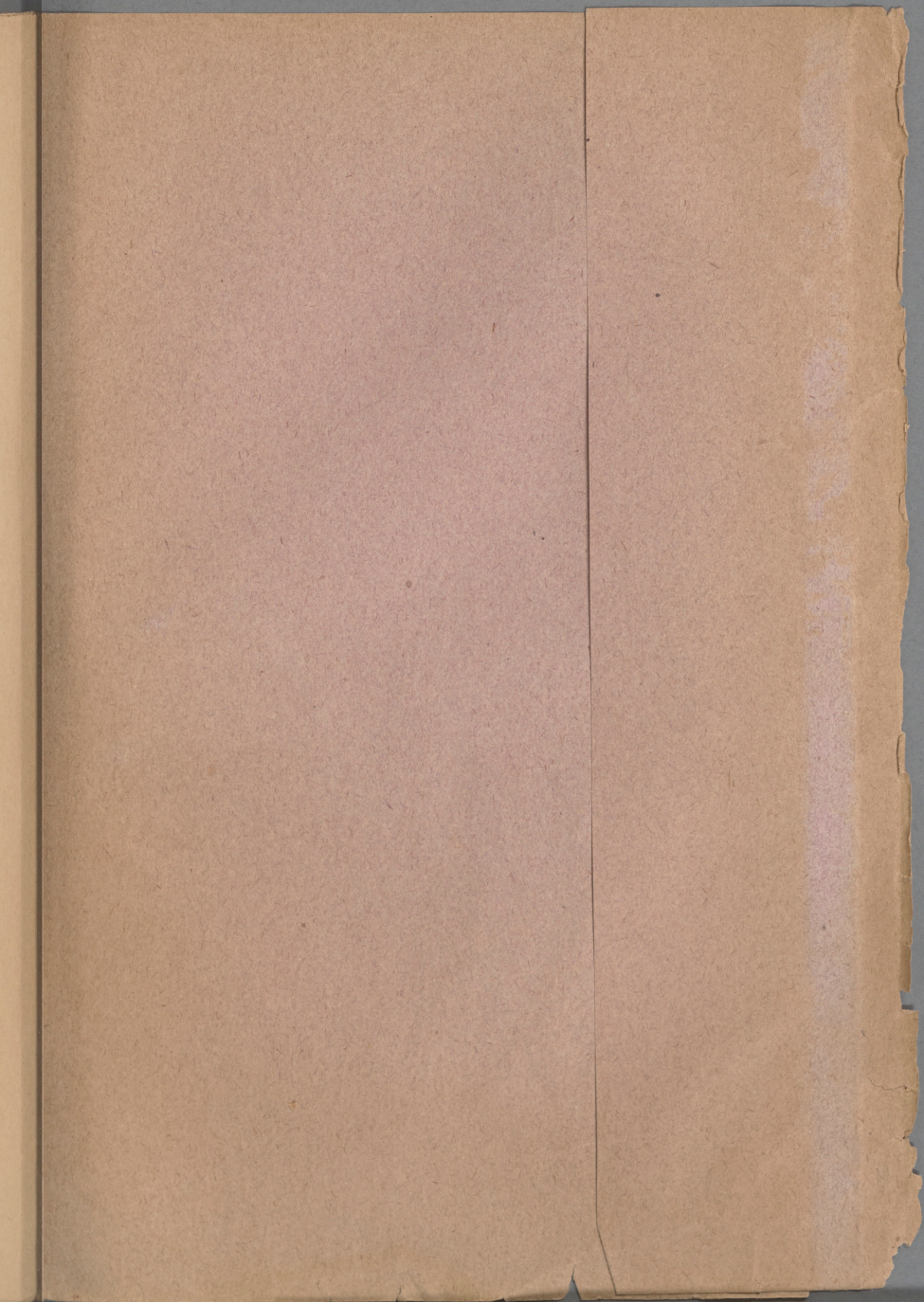
— »Ta mig sjutusan sabelklingor! ha vi icke våra damer här», utropade löjtnant H. åt sina kamrater, som först då hunnit bana sig väg till balsalongen. — Ett gällt skri hördes i detsamma och dansen afbröts. Våra fyra vilsekomna och underkufvade damer ilade blixtsnabbt i famn på sina efterlängtrade riddare, som buro dem nästan sanslösa in uti ett enskildt rum. En kvartst timma sednare intogs en enkel så kallad sillfrukost, utaf det ut-hungrade sällskapet, ty att återvända till Bährs villa var alldeles för sent.

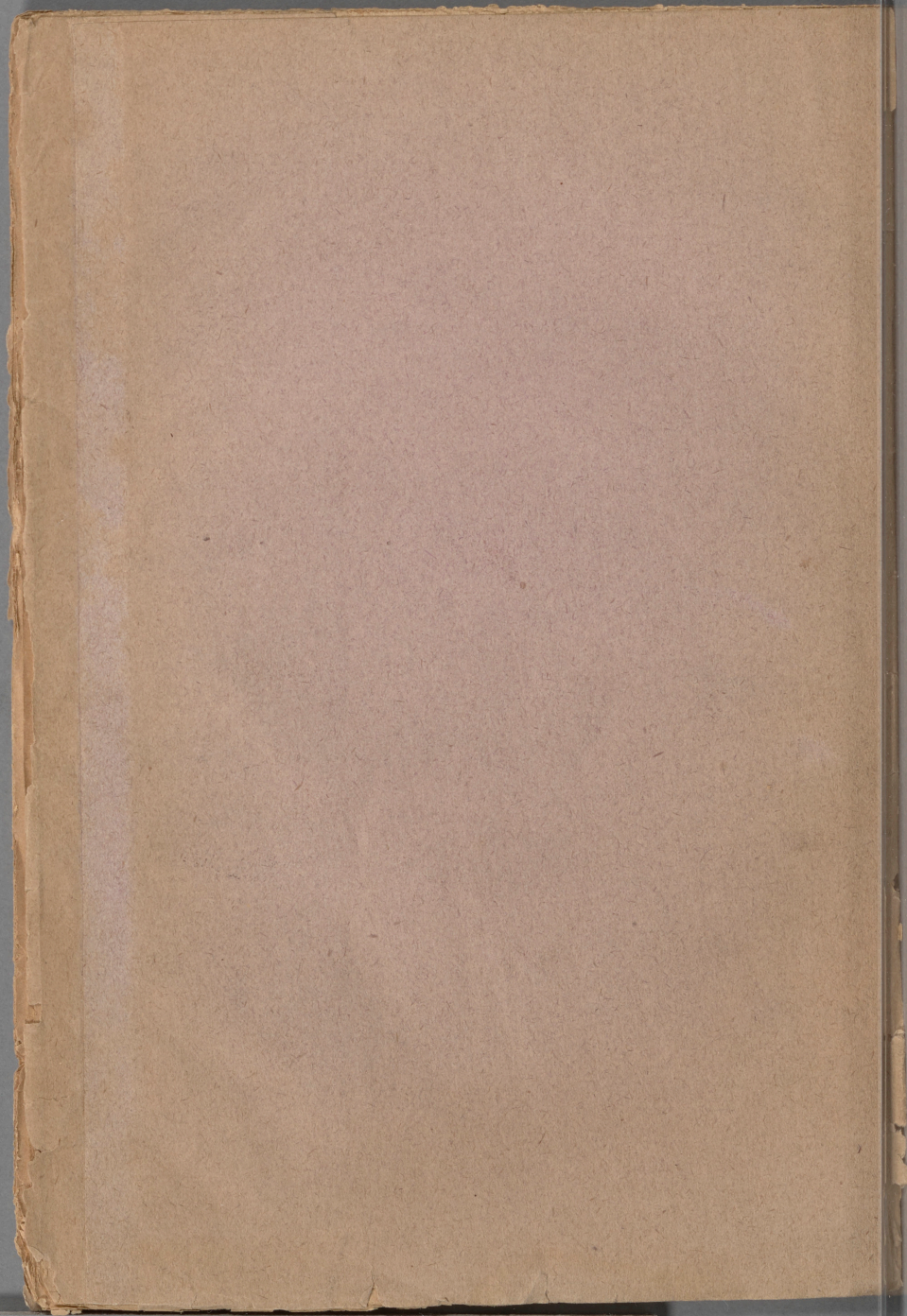
Detta var all den glädje, som våra fem vänner fingo för sina ganska stora depenser. Något kostnadsförslag behöfver väl ej uppgifvas, nog strök det ett par hundra krischor för natten; men — o kärlek! hvad narrar du oss till.

II
t
L
e
la
er
t
e

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

